

Si Kapatid na Branham bilang isang batang ministro.

The Acts of the Prophet.
Rev. Pearry Green.
Chapter 7.
Filipino.

1937.

Upang maunawaan ang kamay ng Diyos sa kalunos-lunos na mga pangyayari noong 1937, habang ang mga pangyayaring ito ay nakaapekto sa buhay ng propeta ng Diyos, bumalik tayo sa mga taon ng kaniyang pagkabata at pagkatapos ay sa mga taon kaagad bago ang 1937.

Si Kapatid na Branham ay isinilang noong Martes, Abril 6, 1909, at nakatanggap ng unang pangitain na natatandaan niya noong 1912 noong siya ay tatlong taong gulang pa lamang. Noong Hunyo 16 ng taon ding iyon, ikinasal sina Mr at Mrs Brumback, at pagkaraan ng isang taon, noong Miyerkules, Hulyo 16, 1913, ang kanilang pagsasama ay biniyayaan ng pagdating ng isang sanggol na babae - si Hope. Ang bata, si William Branham, na nakatakdang maging kanyang magiging asawa, ay apat na taong gulang pa lamang noon, ngunit mayroon nang maraming mga indikasyon na ang Diyos ay may kamay sa kanya. Makalipas ang tatlong taon sa edad na pito, una niyang narinig ang boses na nagsasalita sa kanya mula sa ipoipo sa gitna ng puno.

Noong Miyerkules, Marso 26, 1919, ipinanganak si Meda Broy - isang batang babae na nakatakdang maging asawa ng propetang ito ng Diyos, na ibinahagi sa kanya ang mapait na pagkabigo, ang trahedyang gayundin ang taas ng kagalakan na ibibigay ng kanyang hindi pangkaraniwan at walang pag-iimbot na buhay.

Sa pagitan ng mga taong 1929 at 1933, si Kapatid na Branham ay nakikibahagi sa isang propesyon na tila hindi malamang para sa isang ministro sa hinaharap - pakikipaglaban sa premyo. Nakipaglaban siya at nanalo ng labing-apat na propesyonal na laban sa panahong ito at iginuhit niya ang kanyang huling laban. Ngunit bilang panimula sa isang buhay ng paglilingkod kung saan ang mga katok ay magiging mahirap, ang karanasang ito ay napakahalaga sa pagbuo ng kanyang pagkatao. Ang tawag ng Diyos ay nahayag pagkatapos ng panahong ito nang siya ay unang napagbagong loob, pagkatapos ay nabautismuhan sa Kristiyanong bautismo.

Kapansin-pansin, kahit na sa unang bahagi ng kanyang buhay Kristiyano, na natanto niya ang kahalagahan ng pagpapabinyag sa pangalan ng Panginoong Jesucristo. Ang misyonero Baptist simbahan na kanyang dinaluhan ay nagbinyag, siyempre, sa mga titulong Ama, Anak at Espiritu Santo. Wala siyang mahanap na lugar sa Salita kung saan nakapagbinyag ang sinuman sa anumang paraan maliban sa pangalan ng Panginoong Jesu-Cristo noong mga

unang araw ng simbahan. Sa katunayan, nalaman niya iyon upang mabinyagan sa mga titulong Ama, Anak, at Espiritu Santo ay magiging hindi nabautismuhan sa anumang pangalan. Kaya hiniling niya na mabinyagan sa pangalan ng Panginoong Jesucristo, at nabautismuhan sa ganitong paraan. Ang pangunahing paghahayag na ito ay nanatili sa kanya sa buong buhay niya, na naging pangunahing bahagi ng kanyang pagtuturo, kung saan libu-libo ang nagpapasalamat.

Habang dumadalo sa simbahang ito nakilala niya ang magandang Hope Brumback. Sa unibersal na paraan ng mga kabataan, nabuo ang isang grupo ng mga may kaparehong interes. Si Sister Hope at ang batang Kapatid na Branham ay naging bahagi ng grupong ito, na kalaunan ay tinawag na "ang gang." Ang mga Lumang Larawan ay nagpapakita ng init at pagkakaisa ng kanilang pagkakaibigan. Nakangiti ang buhay sa ating Kapatid na Branham habang siya at si Sister Hope ay pinagsama sa mga bigkis ng pag-ibig. Ang kanilang magiliw na relasyon, at ang kanyang natatanging proposal ng kasal kay Hope ay gumawa ng isang magandang kuwento tulad ng sinabi niya sa kanyang 'Life Story' tapes at sa aklat na 'Isang lalaking ipinadala mula sa Diyos' na isinulat ni Kapatid na Gordon Lindsay sa pakikipagtulungan ni Kapatid na Branham.

Noong Hunyo 11, 1933, lumitaw ang Liwanag sa ulo ni Kapatid na Branham sa Ilog Ohio. Dalawampu't apat na taong gulang siya noon. Ang pitong pangunahing pangitain ay ibinigay sa kanya. Gayundin, ito ang taon kung saan dapat siyang humakbang nang may pananampalataya, sa lakas ng kanyang paniniwala na pinatnubayan siya ng Diyos, at simulan ang pagtatayo ng isang simbahan. Napakagandang pinagmumulan ng kagalakan para sa mga taong walang nakita kundi kamangmangan sa hindi malamang pakikipagsapalaran na ito ng isang naghihikahos, hindi pa nasusubukan, nag-iisa sa sarili na batang mangangaral na, na may walumpu't apat na sentimos lamang sa kanyang bulsa, ay nagtakdang lusubin ang daigdig ng organisadong relihiyon. Sa kabila ng kanilang mga proklamasyon na ang kanyang naririnig ay "*sa diyablo,*" at ang kanilang masamang hula na "*sa loob ng isang taon ay magiging isang garahe,*" siya ay sumulong pa rin, tiwala na ito ang parehong boses na nagsalita sa kanya nang walang pagkakamali mula pa noong kanyang pagkabata.

Sa umaga na itatayo niya ang batong panulok ng simbahan, binigyan siya ng Diyos ng isang pangitain. Dapat niyang basahin ang 2 Timoteo 4, kung saan sinasabi nito, "*Sapagka't darating ang panahon na hindi nila titiisin ang magaling na aral;... gawin mo ang gawa ng evangelista,...*" Isinulat niya ang mga talatang ito sa flyleaf ng kaniyang Bibliya, pinunit ito, at inilagay sa batong panulok kasama ng mga alaala na idinagdag ng iba. Ang talata ay naging pundasyon para sa kanya, isa na madalas niyang tinutukoy sa mga susunod na taon. Tinanggap siya ng mundo bilang isang ebanghelista, ngunit hindi napagtanto na siya ay isang propeta ng Diyos, na sinabihan ng Diyos na gawin ang gawain ng isang ebanghelista. Sinabi niya sa kanila, "*Maaari kang bumalik sa araw na inilagay ko ang batong panulok ng tabernakulo na ito at ito ay nakasulat doon sa flyleaf ng aking Bibliya.*"

Siya at si Sister Hope ay ikinasal noong Biyernes, Hunyo 22, 1934; siya ay isang baguhang mangangaral ng dalawampu't lima, ang kanyang minamahal na nobya ay hindi pa dalawampu't isa. Ang kanilang buhay na magkasama ay kumpleto at masaya, bagaman kulang ang mga bagay ng mundong ito.

Ilang taon pa lang silang kasal nang una niyang makatagpo ang mga taong Pentecostal at ang mga kaloob ng Espiritu. Ito ay sa isang paglalakbay palayo sa bahay habang dumadalo sa isang pagtitipon ng Pentecostal, na una niyang nakita ang mga kaloob na ipinakita, isang bagay na ganap na bago sa kanyang Baptist background. Siya ay tinawag na mangaral sa pagpupulong na ito, at bagama't sinubukan niyang itago ang kanyang sarili, walang ibang paraan ang Diyos, sapagkat dapat siyang matuto nang husto mula sa pakikipag-ugnayang ito. Ang kanyang sermon ay pinamagatang "*At Siya ay Sumigaw*" Sinabi niya kung paano itinaas ng mayaman ang kanyang mga mata sa Impiyerno - at siya ay sumigaw. Nakita ng mayaman na walang simbahan doon - at siya ay sumigaw. Nakita ng mayaman na walang mga Kristiyano doon - at siya ay sumigaw. Nakita ng mayaman na walang bulaklak doon - at siya ay sumigaw. Pagkatapos ay sinabi ni Kapatid na Branham - "*at ako ay sumigaw*". Ang sermon ay simple, ngunit gumawa ng isang mahusay na impresyon sa mga tao. Ipinaabot sa kanya ang mga alok mula sa mga dumadalaw na mangangaral na pumunta at mangaral sa malalayong lugar.

Sa panahon ng karanasang ito sa mga taong Pentecostal, ipinakita sa kanya ang isang palaisipan. Kasangkot dito ang pagsasalita sa mga wika at interpretasyon. Dalawang lalaki sa mga pulong ang waring ginamit sa kahanga-hangang paraan. Ang isa ay maghahatid ng mensahe sa mga wika at ang isa ay magbibigay ng interpretasyon. Paulit-ulit itong nangyari, sa bawat pagkakataon na sinasamahan ng matinding paggalaw ng Espiritu sa kongregasyon. Ang mga wika at interpretasyon ay maka-Kasulatan, siyempre, ngunit si Kapatid na Branham ay malapit nang makakita ng mali. Pagkatapos ng pagpupulong, nilapitan siya ng isa sa mga lalaki, tinanong kung siya, si Kapatid na Branham, ay may Espiritu Santo. Mapagpakumbaba siya, sumagot siya na hindi niya alam. Pagkatapos ay tinanong ng lalaking ito ang kanyang tanong karaniwan tungkol sa kung siya ay nagsalita ng mga wika.

"*Hindi,*" sabi ni Kapatid na Branham.

"*Magaling,*" ang sagot nito, "*hindi mo siya nakuha noon.*"

Ang lalaki ay nagkamali sa pagtawag ng pansin sa kanyang sarili sa harapan ng isang propeta ng Diyos, isang tinawag mula sa sinapupunan ng kanyang ina, at pinagkalooban ng mga regalo sa kanyang sarili, malayo pa sa simpleng pagpapakita na ito; sapagka't, hindi pa nga siya nagsalita, nakita ni Kapatid na Branham ang isang pangitain ng lalaking na nagpahayag ng kanyang ganap na karnalidad. Nakita sa pangitain ang lalaki na parehong may kasamang babae na may blond na buhok at isang babaeng may maitim na buhok. Ang lalaki ay ikinasal sa isang babae, ngunit nakatira at may dalawang anak sa isa pang babae. Sinabi niya sa kanyang sarili na kung ang Espiritu Santo ang mayroon ang taong ito, tapos ayaw niya ng ganito. Malakas na wala siyang sinabi.

Ang buhay ng pangalawang tao, sa kabaligtaran, ay iniharap kay Kapatid na Branham, sa pamamagitan ng kanyang kaloob ng pag-unawa, bilang ganap na malinis. Mula sa maliit na karanasang ito natutunan niya ang aral ng dalawang baging. Ang parehong ulan na bumabagsak sa trigo, ay bumabagsak din sa mga damo. Pareho silang nagpupuri sa Panginoon, ngunit ang isa ay trigo at ang isa ay pangsirang damo para sa pagsunog.

Sa kabila ng karanasan sa huwad na baging, labis siyang humanga sa mga taong Pentecostal. Tuwang-tuwa niyang sinabi sa kanyang asawa ang tungkol sa mga taong nakilala niya, na iniuugnay sa kanya at sa iba pa ang tungkol sa mga alok na mangaral na natanggap niya. Ngunit marami sa kanyang pinagkatiwalaan ay naghangad na suriin ang kanyang sigasig. Di-nagtagal ay pinanghinaan nila siya ng loob na sumali sa "*basura ng Pentecostal na iyon,*" gaya ng sinabi nila, na sinasabing ito ay tiyak na magwawakas sa kabiguan. Sa sarili niyang pag-amin, ang pakikinig sa mga taong iyon sa halip na Diyos ang pinakamalaking pagkakamaling nagawa niya.

Noong Biyernes, Setyembre 13, 1935, isang anak na lalaki ang isinilang kina Kapatid na Branham at Sister Hope. Pinangalanan nila siyang Billy Paul. Makalipas ang labintatlong buwan, noong Martes, Oktubre 27, 1936, biniyayaan sila ng isang anak na babae, si Sharon Rose, na ang pangalan ay kinuha mula sa Rosas ng Sharon, si Kristo. Ang mga araw ng kagalakan ay binilang na ngayon para sa batang mangangaral na ito na hindi sumunod sa lahat ng bagay na ipinagagawa sa kanya ng Diyos.

Ang mga ulap ng bagyo ay lumapot sa huling bahagi ng 1936, na nagdadala ng ulan, at mas maraming ulan. Di-nagtagal ang mapayapang Ilog ng Ohio ay naging isang mabagsik na agos, na nagbabanta na ganap na lalamunin at sirain ang bayan ng Jeffersonville. Ang batang Reverend Branham, ang nasa labas ng bahay at may karanasang taga-ilog, ay umalis kasama ang kanyang bangka upang iligtas ang lahat ng pamilyang kaya niya mula sa malalaking tubig. Sa kanyang pagmamalasakit sa iba ay ilang araw siyang nawalay sa kanyang asawa at mga anak. Nanatili silang magkahiwalay sa kalituhan at paghihiwalay na nagresulta matapos humupa ang baha. Sa panahong ito, habang galit na galit niyang hinahanap ang kanyang pamilya, na lalala ang pneumonia na natamo ni Hope kanina at malapit na itong matapos kanya buhay kabataan.

Sa tabernakulo, ang tubig baha ay tumaas nang napakataas na ang mga bangko at pulpito ay lumutang sa kisame. Isang pambihirang pangyayari ang naganap sa panahon ng pagbaha na ito, isang bagay na karapat-dapat pansinin ng buong mundo. Iniwang ni Kapatid na Branham ang kanyang Bibliya sa pulpito, bukas sa isang lugar na binasa niya noong Linggo noon. Ang umiikot na tubig ay pumasok sa gusali at naging dahilan upang ang pulpito at mga bangko ay itinaas sa kisame, gayon ma'y nang humupa ang tubig, bumaba ang pulpito ganap na ganap sa lugar na ito ay naging; ang Bibliya ay nakabukas pa rin sa parehong lugar, at ni isang patak ng tubig ay hindi nakahipo sa Salita ng Diyos. Sa mga bangko ito ay ibang kuwento, dahil bumaba silang lahat ay tumawid. Dahil ang natural ay isang 'uri' ng espirituwal, ito ay isang malinaw na indikasyon na ang mga bagay ay tama sa pulpito, ngunit mali sa mga bangko.

Noong Huwebes, Hulyo 22, 1937, si Kapatid na Branham ay tinawag sa ospital kung saan inaalagaan si Hope. Siya ay nakilala ni Doktor Sam Adair, isang panghabang buhay na kaibigan. Seryoso ang mukha ng doktor. "*Kung gusto mo siyang makitang buhay,*" sabi niya, "*mas mabuting pumasok ka na doon ngayon.*" Sa kanyang pagpasok sa kanyang silid, isang bagay tungkol sa kanyang mahina, nababalot ng sakit na katawan ang nagsabi sa kanya na siya ay aalis sa buhay na ito. Sa kanyang paghihirap sa pag-iisip na mawala siya, sumigaw

siya sa kanya. Ang magandang itim na mata ay bumukas sa huling pagkakataon. "*Bill,*" tanong niya, "*bakit mo ako tinawagan?*" Inilarawan niya sa kanya ang magandang lupain kung saan siya dinadala ng mga anghel na nilalang. Ang pag-aalala niya noon ay para lamang sa kanya. Dapat siyang magpakasal muli. Deserved niya na magkaroon ng taong magmamahal sa kanya. Sa isang huling kilos ng pagmamahal, binanggit niya ang isang riple na gusto niya, na napakahalaga sa kanya. "*Pag-uwi mo,*" sabi niya, "*tumingin ka sa itaas ng aparador. Mayroon akong naitagong pera doon kung saan naipon ko ang aking mga nikel at dime.*"

Ang pera, lima o anim na dolyar, ay kung saan sinabi niya sa kanya na ito ay. Ayon sa kanyang kahilingan, kinuha niya ito, binili ang riple, at ito ay nakabitin ngayon sa kanyang lungga sa Tucson - piping patotoo ng pag-ibig at kabaitan ng isang tapat na asawa at kapatid na babae sa Panginoon.

Sa mismong gabi ng pagkamatay ng kanyang asawa, ang batang si Sharon Rose ay isinugod sa ospital, na may malubhang karamdaman. Ang batang mangangaral ay sasapitin ng isa pang nakakagulat na dagok. Nasa morgue pa noon ang kanyang asawa nang mabalitaan siya na minabuti niyang magmadali sa kanyang anak bago ito mamatay. Sa ospital, binigyan siya ng balita na ang kanyang sanggol ay may mataas na nakakahawang sakit sa gulugod. Siya ay nakahiwalay, ngunit iniwasan niya ang mga nars at lumapit sa kanya sa basement ng gusali. Ang bata ay labis na nagdusa. Kahit na tila sinusubukan niyang kumaway sa kanya nang magsalita ito sa kanya, ang sakit ay napakatindi na ang kanyang maliit na mga mata ay tumawid. Nais niyang makipagpalitan siya ng mga lugar sa kanya at maligtas ang pagdurusa nito.

Pagkatapos ay turn na ni Satanas na saktan siya, tinanong siya kung anong uri ng Diyos ang pinaglilingkuran niya, na may asawa sa morgue at isang sanggol na nagdurusa malapit nang mamatay. "*Sabi mo mahal mo Siya at mahal ka Niya,*" sabi ni Satanas, "*Tingnan mo kung ano ang ginagawa Niya sa iyo.*" Ito ang pinakadakilang pagsubok ni Kapatid na Branham, ngunit ang Salita ay dumating, "*Ang Panginoon ang nagbibigay at ang Panginoon ang nag-aalis. Purihin nawa ang pangalan ng Panginoon.*" Tinapik niya ang mukha ng kanyang pinakamamahal na anak, "*Honey,*" sabi niya, "*Makikilala ka ni Tatay sa kabilang side.*"

Dumating ang Sabado, ang araw ng libing ni Sister Hope. Wala siyang plot ng sementeryo kung saan ililibing ang mahal niyang asawa. Ibinigay ng kanyang mga magulang ang kanilang plot ng sementeryo para sa kanya. Nabibigatan, nalulumbay at puno ng kawalan ng pag-asa sa pagkawala ng isang ito na mahal na mahal niya, ang kanyang puso ay nagdusa mula sa karagdagang pasanin ng malaman na ang kanyang anak na babae ay nakabitin sa pagitan ng buhay at kamatayan sa ospital. Ang kabaong ni Sister Hope ay inilagay sa ibabaw ng bukas na libingan at sinabi ng ministro ang mga huling salita; ngunit ipinakita ng Diyos kay Kapatid na Branham ang sukdulang tagumpay laban sa libingan, dahil, sa pagsulyap sa ilang puno ng sedro, nakita niya itong nakatayo roon. Habang siya ay lumipat patungo sa libingan, lumapit siya sa kanya, ipinulupot ang kanyang braso sa kanyang braso, at nakatayo doon sa kabilang dimensyon habang pinagmamasdan nila ang kanyang kabaong na nakababa sa lupa.

Namatay ang maliit na si Sharon Rose noong gabi ng libing ng kanyang ina. Noong Lunes ay

binuksan nila ang libingan ni Sister Hope at inilagay ang maliit na kabaong ng kanyang anak na babae sa ibabaw mismo ng kanyang sarili. Inilibing niya siya sa mga bisig ng kanyang ina.

Ito ay isang magandang panahon ng kalungkutan at pagsubok para sa propeta ng Diyos. Naisipan pa niyang magpakamatay. Tinanong niya ang Diyos kung bakit hindi siya kinuha, kung bakit siya pinagdadaan nito. Ngunit habang siya ay nagdurusa sa kanyang pinakamalaking kawalan ng pag-asa, binigyan siya ng Diyos ng isang pangitain ng Langit isang gabi habang siya ay nakatulog. Tila naroon siya, naglalakad sa isang magandang lugar, nang lapitan siya ng isang bata, napakagandang babae na kumausap sa kanya. Siya ay lumilitaw na mga labimpito o labingwalong taong gulang.

Sinabi niya, "Hindi ako naniniwala na kilala kita. "

"Tatay," sagot niya, "Ako ang iyong Sharon Rose. "

"Ngunit, ikaw ay isang sanggol lamang!" bulalas niya.

"Hindi mo ba naaalala ang iyong mga turo tungkol sa imortalidad, Tatay?"

"Oo, naalala ko," pag-amin niya.

"Tatay, nandoon sa bahay si Inay naghihintay sa iyo," sabi niya. "Pababa ako sa gate para hintayin si Billy Paul. "

Naglakad siya paakyat sa burol upang makahanap ng isang tahanan doon na napakaperpekto na higit pa sa anumang naisip niya. Habang papalapit siya, lumabas si Hope upang salubungin siya, na nagpapatunay na ang napakagandang lugar na ito ay sa kanila nga. Minsan sa kanilang maagang pag-aasawa, nabaon sila sa utang para bumili ng upuan sa Morris mula sa isang tindahan ng muwebles sa Market Street sa Louisville. Para sa isang maikling panahon, ang mahusay na berdeng upuan ay pinalamutian ang kanilang sala, na ginawang posible ng planong "pababa ng dolyar - dolyar sa isang araw ng suweldo".

Ngunit kahit na ang kaunting pasanin sa pananalapi na ito ay napatunayan nang labis para sa kanilang badyet at nagpasya siyang ibalik ang upuan. Isang araw, umuwi siya mula sa trabaho at nakita niyang nagluto ng cherry pie ang kanyang asawa at naghanda ng iba pang paborito niyang pagkain na kayang bilhin nito. Napasaya niya ito nang husto, ngunit nang pumasok siya sa sala, nakita niya kung bakit. Dumating sila noong araw na iyon para bawiin ang upuan na labis niyang kinagigiliwan. Sinubukan ni Hope na gawin ang lahat sa kanyang makakaya para maging madali sa kanya sa araw na iyon. Ngayon, sa pangitain, habang inaakay niya siya sa mansyon na ito, at nang makarating sila sa harapang silid, natuwa siyang makita ang parehong lumang berdeng upuan. *"Tapos na ang trabaho mo ngayon, Bill,"* sabi niya. *"Maaari kang maupo at magpahinga; ang isang ito ay hindi kailanman aalisin sa iyo. "*

Dalawampu't dalawang buwan pa lamang si Billy Paul nang mamatay ang kanyang ina. Hindi niya siya naaalala; sa sumunod na apat na taon si Kapatid na Branham ay parehong ina at ama sa kanya. Napakaraming improvising ang kailangan, tulad ng, dahil hindi niya kayang

bumili ng bote ng sanggol, gumamit si Kapatid na Branham ng bote ng coke na may nipple na goma sa ibabaw nito para sa kanyang sanggol na anak. Dinala niya ang bote sa loob ng kanyang coat para mainitan ito. Sa gabi ay natulog siya kasama ang bote sa ilalim ng liit ng kanyang leeg upang ito ay madaling makuha kapag nagising si Billy na umiiyak sa kalagitnaan ng gabi.

Sa mga taon bago ang kanyang kamatayan, lalo na nang ipanganak ang mga bata, tinulungan si Sister Hope sa kanyang gawaing bahay at pag-aalaga sa mga bata ng isang batang babaeng kapitbahay. Matapos mamatay si Hope, natural lang para sa batang babae na ito, noo'y labing-walo, na patuloy na pangalagaan si Billy Paul. Napakalaking kaaliwan para kay Kapatid na Branham, na dumanas ng napakalaking pagkawala, na malaman na si Billy ay naiiwan sa may kakayahan at mapagmahal na pangangalaga ng isang pinagkakatiwalaan, kapwa kaibigan, si Meda Broy.

Siyempre nagsimula ang hindi maiiwasang pag-uusap, na kinasasangkutan ng batang mangangaral at ang batang babae na ito sa isang romantikong link. Bagaman inosente sa simula, ang usapan ay nauwi sa masasamang tsismis. Sa wakas, isinantabi siya ni Kapatid na Branham at sinabing, "*Meda, babae ka... Sa palagay ko ay hindi na ako makakapag-asawang muli, Meda ... minahal ko si Hope nang labis. Bakit hindi ka na lang maghanap ng boyfriend. Wag na tayong magkita. Deserve mo ang isang mabuting asawa.*"

Si Sister Meda, noo'y dalawampu't dalawa, ay umuwi nang gabing iyon, labis na nabalisa ng tsismis, nalungkot dahil hindi naiintindihan ng mga tao ang kanilang relasyon. Humingi siya sa Diyos ng isang talata ng Kasulatan upang aliwin siya at, habang binubuksan niya ang Bibliya, nabuksan ang mga pahina sa Malakias 4:5, "*Narito, isusugo ko sa iyo ang propetang si Elias...*"

Kinausap din ng Diyos si Kapatid na Branham at sinabi sa hindi tiyak na mga termino, "*Kunin mo ang Meda Broy na iyan at pakasalan mo siya sa ika-23 ng Oktubre.*" Sa gayon ay ikinasal sila sa petsang iyon noong 1941, noong Huwebes. Siya ay thirty two, siya ay twenty two. Si Billy ay anim na taong gulang.

Si Kapatid na Branham ay nag-iipon ng kanyang pera upang maglakbay sa pangangaso sa oras ng kanyang kasal. Isang honeymoon din ang ayos. Kaya naman pinagsama-sama niya lang ang dalawa. Isinama niya ang kanyang batang asawa at ang kanyang anak sa isang hunting trip na honeymoon din nila. Sa paglalakbay na ito, halos mamatay sila sa isang bagyo ng niyebe. Iniwan niya ang kanyang asawa at anak sa isang maliit na kubo at umalis sa pangangaso nang biglang bumagyo ang niyebe. Nawala siya at nahiwalay sa kanila, ngunit iniligtas siya ng Diyos sa pamamagitan ng pagpapaalala sa kanya ng isang linya ng telepono na nakaunat sa kabundukan. Nagsimula lang siyang maglakad patungo sa kung saan alam niya ang linya ng telepono at iginiya pababa sa pamamagitan ng pagsunod sa linya patungo sa cabin.

Noong 1946, ang hindi malilimutang taon na nagpakita ang Anghel kay Kapatid na Branham, nanganak si Sister Meda ng isang batang babae. Ang petsa ay Marso 21, at ang sanggol ay pinangalanang Rebekah. Ipinanganak siya sa pamamagitan ng kapanganakan ng Cesarean.

Ilang linggo pa lang si Rebekah nang tawagin siya ng Diyos na umalis para sa sunud-sunod na pagpupulong. Natanggap niya ang kanyang utos mula sa Anghel na mangaral at magsimula ng isang muling pagbabangon na laganap sa buong mundo. Nang sunod niyang makita ang kanyang anak na babae ay anim na buwang gulang na ito.

Sa panahon ng kapanganakan ni Rebekah sa Cesarean, pinayuhan ng doktor ang mga Branham na hindi na magkakaanak si Sister Meda. Hindi siya masyadong nag-aalala tungkol dito, dahil siya ay tatlumpu't pitong taong gulang noon at naisip na marahil ito ang lawak ng kanyang pamilya. Ngunit noong tag-araw ng 1950, nakatanggap siya ng ilang nakagugulat na balita. Noon ay lumapit sa kanya ang Anghel at sinabi, "*Magkakaroon ka ng isang anak sa iyong asawang si Meda, at tatawagin mo siyang Jose.*" Ito ay salungat sa ipinahayag na medikal na opinyon ng doktor, ngunit, tulad ni Abraham, "hindi niya isinasaalang-alang" ang ebidensya ng doktor. Sinabi ng Diyos na magkakaroon siya ng isang anak na lalaki, kay Meda, at ang kanyang pangalan ay Jose at iyon ang naayos nito. Kaya sinimulan niya itong sabihin. Oo nga, si Sister Meda ay napag-alamang naghihintay ng isang anak. Noong Lunes, Marso 19, 1951, nanganak siya - muli ng Cesarean - sa isang mabuting maliit na batang babae. Pinangalanan nila siyang Sarah.

Ang mga doktor, siyempre, ay namangha, ngunit inamin nila na ito ay eksepsiyon lamang, ganap na hindi karaniwan at, sa lahat ng paraan, ang huling anak na maaaring magkaroon siya. Ang mga tao ay nagsimulang magkutya. Sinabi nila ang mga bagay tulad ng sinabi ng Anghel na "*Josephine,*" hindi "*Jose.*" Si Kapatid na Branham ay nananatili sa alam niyang katotohanan, "*Sinabi ng Anghel ng Panginoon na magkakaroon ako ng isang anak na lalaki, ni Meda, at tatawagin siyang Jose.*"

Huli na noong 1954 nang muling natagpuan si Sister Meda na nagdadalang-tao. Ngayon ay lumabas ang mga propesiya ng laman na hindi lamang mamamatay ang bata, kundi mamamatay din siya. Ang isang tao, sa partikular, ay masidhi sa mga hula tungkol dito - at ang taong iyon ay namatay. Noong Mayo 19, 1955, noong Huwebes, sa edad na apatnapu't anim, si Kapatid na Branham ay naging mapagmataas na ama ng isang sanggol na lalaki. At pinangalanan niya siyang Jose. Sabi niya, "*Jose, matagal ka nang nakarating dito!*"

Maging aral ito sa mundo. Ang mga doktor ay may lahat ng mga katotohanan. Dalawang beses sa kanilang pagsusuri kay Sister Meda ay nagsiwalat na, sa pamamagitan ng kanilang propesyonal na paghuhusga, wala nang mga anak na maipanganak. Ngunit iba ang sinabi ng Anghel ng Diyos. "*Hayaan ang Diyos na maging totoo at ang bawat tao ay sinungaling.*"

Noong 1960, nagkaroon ng karanasan si Kapatid na Branham na sinabi niya sa unang pagkakataon noong Mayo 15, 1960, sa isang mensahe na pinamagatang 'Rejected King'. Ang karanasang ito ay madalas na tinutukoy bilang Higit pa sa kurtina ng panahon. Dito ay kinuha si Kapatid na Branham (isinalin) at pinahintulutan na makakita sa kabila ng tabing ng panahon. Sa kanyang pagkukuwento, sinabi niya na habang nandoon siya ay lumapit sa kanya si Hope na nakasuot ng puting damit. Sa halip na tawagin siyang "*aking mahal na asawa,*" ang sabi niya, "*aking pinakamamahal na kapatid,*" habang niyakap niya siya. Pagkatapos ay isang kakaibang bagay ang nangyari, dahil niyakap din siya ng isa pang babae, at sinabing, "*aking pinakamamahal na kapatid.*" Nagyakapan tuloy ang dalawang babae.

Nang maalala na nagseselos si Hope, labis siyang namangha rito, pagkatapos ay natanto na ito ay perpektong pag-ibig. Ang karanasan ay kulang sa normal na reaksyon ng tao; ang kasamaan ng buhay na ito ay nawala. Ngunit ang nagsiwalat ay isang kasaganaan ng perpektong pag-ibig. Sa kapana-panabik na karanasang ito, sinabihan siya na kailangan niyang bumalik sa buhay na ito sandali, ngunit darating ang panahon na "*lahat ng kanyang iniibig, at lahat ng nagmamahal sa kanya*" ay muling darating sa lugar na iyon.

Noong 1963, habang ipinangangaral ang Ikaanim na Tatak ay sinabi niya ang tungkol sa isang panaginip na dumating bilang tugon sa isang tanong na itinanong ni Sister Meda ilang linggo na ang nakalipas. Ang tanong niya ay tungkol sa kung ano ang mangyayari sa kanila, dahil pareho silang mahal nila ni Sister Hope, at mahal niya silang dalawa. Sino ang magiging asawa niya? Ang panaginip ay muli ng Langit. Siya ay naroroon sa isang mahusay na roll call - hindi paghatol - lamang ang pagtawag ng isang roll upang makatanggap ng mga gantimpala. Isang tao, isang anghel na nagrerekord, ay tumatawag sa mga pangalan at bawat tao ay lalapit. Sinabi niya na parang tatawagin nila ang O-r-m-a-n N-e-v-i-l-l-e, at si Kapatid na Neville ay lalakad sa mga tao, sasalubungin siya ng lahat, at aakyat siya upang tanggapin ang kanyang gantimpala.

Sinabi ni Kapatid na Branham na naawa siya sa bawat isa, kung gaano sila nahiya, lumakad nang ganoon, nang bigla, narinig niya ang boses na nagsabi, W-i-l-l-i-a-m B-r-a-n-h-a-m. Hindi niya ito naisip noon, ngunit ngayon ay kailangan niyang maglakad gaya ng ginawa nila. Nagsimula siya sa gitna ng karamihan at binati siya ng lahat, "*Pagpalain ka ng Diyos Kapatid na Branham,*" tinapik siya sa likod, "*Pagpalain ka ng Diyos kapatid,*" sabi nilang lahat. Binati din niya ang bawat isa, bilang ang landas ay ginawa para sa kanya sa pamamagitan ng kanilang gitna. Walang nagmamadali - mayroon silang kawalang-hanggan upang gawin ito. Habang papalapit siya sa malalaking hakbang na garing, naisip niya kung paano niya ito aakyat nang mag-isa, pagkatapos ay may humawak sa braso niya. Tumingin siya sa ibaba at nandoon si Hope. Nang nangyari iyon, naramdaman niyang may tumama sa kabilang braso niya; tumingin siya at nandoon si Meda. Pagkatapos ay sabay silang umakyat sa hagdan.

Kayong mga kababaihan, tandaan lamang ang pahayag ni Kapatid na Branham na naglilingkod kayo sa Diyos sa pamamagitan ng paglilingkod sa inyong mga asawa. Isipin mo na lang; wala siyang sinabi tungkol sa mga pangalan ng mga babae na tinatawag, ngunit lumakad pa rin sila sa hagdan kasama siya. Iyan ay dapat na maging tunay na mahal ng mga kapatid na babae ang iyong mga asawa.

Mahal ni Kapatid na Branham si Sister Hope - at Sister Meda. Madalas niyang sabihin na kung mahal natin siya, dapat may gawin tayo para sa kanyang pamilya. Na-appreciate niya si Sister Meda. Alam niya na ang karamihan sa kanyang uban ay nagmula sa paglilingkod sa kanya, mula sa pagtayo sa pagitan niya at ng publiko upang bigyan siya ng kaunting kapayapaan, ang ilan ay makatakas mula sa mga panggigipit. Binanggit niya kung gaano siya kamahal nito, kahit na madalas siyang pumapasok mula sa mga pagpupulong at aalis kaagad muli sa isang paglalakbay sa pangangaso nang kasing bilis niyang makapagpalit ng damit; bumalik mula sa pangangaso, at umalis para sa mga pagpupulong, muli na may oras lamang upang mag-empake ng maleta. Ngunit sinabi niya na walang oras kundi inihanda na niya ang lahat para sa kanya. Ni minsan ay hindi siya nagreklamo. Siya lamang ang pumalit sa kanyang

lugar bilang asawa ng propeta ng Diyos.

Si Sister Branham ay kasama pa rin natin ngayon* at naniniwala ako na mayroon siyang bigay-Diyos na responsibilidad na palakihin si Jose, tulad ng alam kong ginawa niya, sa takot at payo sa Diyos, at sa kaibuturan at kadakilaan ng mensaheng ito. Mangyaring tandaan siya araw-araw sa iyong mga panalangin.

Ang pagkawala ni Kapatid na Branham kay Sister Hope ay isa sa pinakamahirap na bagay na naranasan niya sa kanyang buhay, ngunit kita n'yo, ito ay kalooban ng Diyos na ang anak na si Jose ay dumating sa pamamagitan ni Sister Meda.

[*ngayon ay nagpapahinga sa Panginoon.]

<http://www.believersnewsletter.org>

info.bnl.ministries@gmail.com